

[Carsten Raft.]

og Gang paa Gang har taalt Neutralitetskrænkelser paa dansk Omraade. Det fortælles, at det er den engelske Imperialisme, der bestemmer det hele, og som de lydige Tjenere, Anden Internationales Regeringer i Skandinavien er, lystreder de straks Vinket om at gøre sig klar til Kampstilling mod Sovjetunionen.

Jeg skal slutte med følgende smagfulde Citat:

„Konsekvensen af Spytteklatten mod Sovjetunionen kan vel ikke overdrives endnu. En Ting staar imidlertid klart: Sverige, Norge og Danmark er under engelsk Imperialismes Indflydelse paa Vej bort fra Neutralitetspolitikken og over paa den aktive Krigspolitiks Vej.“

Spytteklatten! Ja, jeg ved ikke, hvordan det virker paa andre. Selv synes jeg ikke, man overhovedet kan komme længere væk fra dansk Tankegang. Efter min Indstilling er Mødet i Stockholm og Henvendelsen i Moskva i dyb Overensstemmelse med de bedste og ægteste Instinkter i dansk Folkesind, og kun den, der har faaet sine nationale Instinkter ødelagt af umaadeholden Nydelse af udenlandsk Propaganda og fremmede Ideologier, kan skrive paa den Maade. Spørgsmaalet er jo blot, om en Stat, der i en farefyldt Tid som denne vil have Orden i Tingene og undgaa unødigt Risiko, kan tillade saadant Skriveri, og Myndighederne er ellers ivrige nok til at passe paa i saa Henseende.

En af mine Venner, der var paa Besøg i en sjællandsk Præstegaard, oplevede forleden, at Politimesteren kom paa Besøg for at snakke med Præsten om hans Redaktion af det stedlige Kirkeblad. Det er Tusinder af Redaktører, der har faaet en saadan Henstilling. For et helt Aar siden udgav jeg et lille Flyveblad i min Kreds, som jeg kaldte „Lyngby—Amager-Bladet“. Der blev ikke flere Numre, det var der ikke Raad til, og det er da i hvert Fald givet, at under de raadende Forhold kommer der heller ikke flere. Men jeg har skam ogsaa været kaldt til Politiet for at drøfte Bladets Kurs. Den Slags kan jo være Nøjagtighed, men naar „Arbejderbladet“ samtidig ganske frejdigt spiller alle Politihenstillinger og hele det danske Samfund paa Næsen, saa nærmer det sig til det latterlige.

Spørgsmaalet om Foranstaltninger mod „Arbejderbladet“ og Kommunistpartiet skal jeg i øvrigt ikke æske nogen Diskussion om. Regeringen har aabenbart sin Mening, og jeg har min, men det hører nu til de Spørgsmaal, der saa stærkt vedrører det udenrigs-

politiske, at efter min Opfattelse maa Regeringen have sin Handlefrihed. Men det kunde maaske være til nogen Nytte, at et Medlem uden for Regeringsblokken sagde sin Mening om det, der her er sket, og det gør maaske ikke noget, at det netop sker fra en Plads, som ofte af Regeringspartierne betegnes som den yderste højre Fløj af de store Partier, og fra et Medlem, der aabent erkender, at i den indre Politik ønsker han og arbejder han for, at hans Parti skal være i Opposition.

Maaj jeg da sige det paa den Maade: Jeg har ofte udtalt Betænkeligheder ved den Maade, hvorpaa det danske Regeringsparti og dets ledende Mænd er indviklede i internationale Organisationer, og jeg synes, at det, der nu sker, giver os nogen Ret i vore Betænkeligheder, men det er mig umuligt at se, at det i den nuværende Situation paa nogen som helst Maade har paavirket den danske Regering, og det er mig umuligt at erkende, at der er præsteret noget Bevis eller blot opstillet et Sandsynlighedsbevis for de kommunistiske Paastande. Det danske Folk er i hele sit Væsen og Vilje Tilhænger af Neutralitetspolitikken. Den Regering, der vilde svigte denne Politik, vilde blive fejlet væk af Folkestemningen i Løbet af ganske kort Tid!

Ud fra et neutralt Synspunkt, eller lad mig bare sige, ud fra et yderliggaaende oppositionelt Synspunkt, som mit er, maa det erkendes, at Regeringen fører den Politik paa det Omraade, som den skal føre, og saa længe den i sin Udenrigspolitik holder den Kurs, har den Krav paa fuld og fast Følge af det danske Folk, Opslutning, Neutralitet og Disciplin i alt det, der vender udad mod Verden. Fast dansk Front udadtil, og saa kan de Mennesker — de Par Mennesker —, der vil være udenfor, blive udenfor. De hører ifølge hele deres Indstilling alligevel ikke til den faste danske Front.

Tredie Næstformand (A. M. Hansen): Det ærede Medlem Hr. Aksel Larsen har Ordet for en kort Bemærkning.

Aksel Larsen: Det er meget betegnende, at det er den Mand, der har indført den Tone i dansk politisk Polemik, der karakteriseres ved Udtrykket „fede Maddiker“ om sine Modstandere, som staar op og taler om Takt og Tone i politisk Polemik og besværer sig over, at der er brugt et kraftigt Udtryk. Det er endvidere yderst betegnende, at det netop er det ærede Medlem Hr. Carsten Raft, der staar op her og ved fuldkommen tendentiøse og fordrejede Angreb